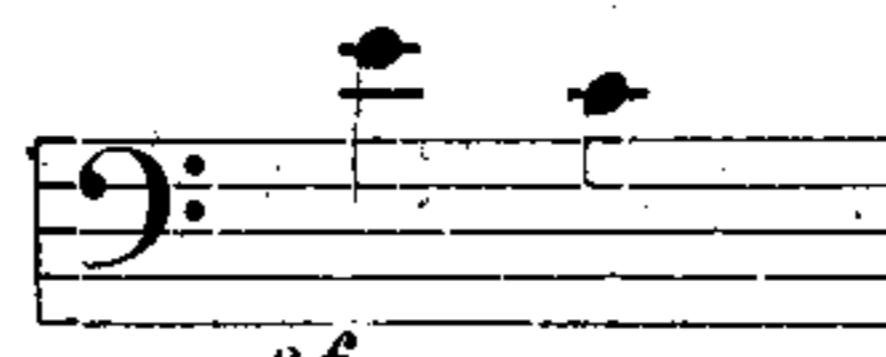
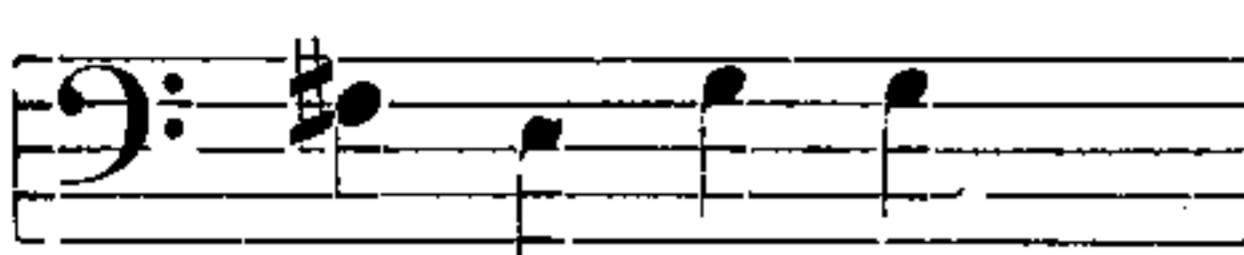

hen-kaj — (tam).

ne - jdě —

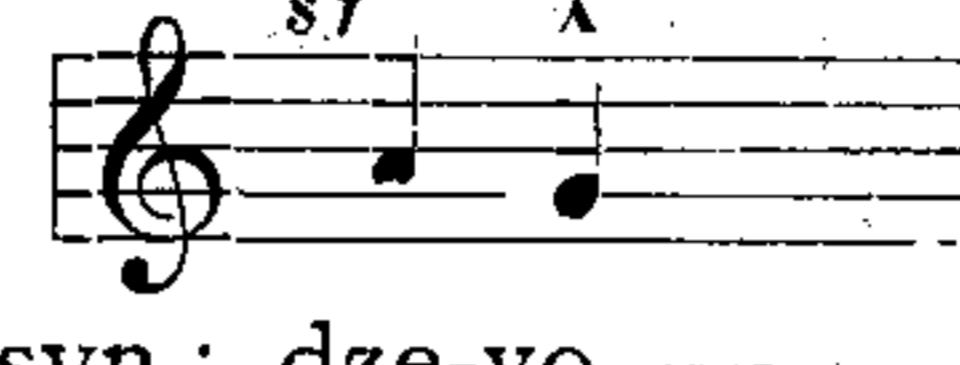
my-slím so-bě —

ně - ni mož-na — mladší žena.

Otec: dře-vo —

syn: dze-vo —

v bu - ču — (bukovém lesíku). »Ja bu-du te - li« — a měří, jak vysoký!

Klučina, až si už prozpěvuje: pr - ší - í pr - ší - í pr - ší - í

Klučina líně: Kdo chce tu špuł-ku ?

a pak rozpustile: Kdo chce tu špuł-ku ?

Starý »Nikel« : hrů-za by-ło

Zajímavě se nápěvně zdvívají následná jednoslabičná slova :

ten a ten — tak a tak — vykládá starší muž.

Zřejmo, že na mnohé z těchto příkladů svítí již »krásné« sluníčko. Nápěvná črta dvouslabičného slova padá, což jest snadno fysiologicky vysvětlitelné. Stěží obrací se tato vlnka při prosté otázce. Třeba k obměně takové velkého, hrubého důrazu.

Žena se ptá:

